

СПОРТНО МЕЖДУЧАСИЕ

vasillevskisport.com/м.декември, 2017г.

В очакване на Коледа и Новата 2018 година

Какво е Коледа за мен, за теб?

Може би най-светлият празник от целия християнски календар.

За нас Коледа е едно ново начало, едно сбъждане на мечтите на човека за здраве, добрина, щастлив и спокоен живот.

Коледа е светлина!

Хубаво е, че Рождественският празник ни кара да се замислим за нещастieto по света. Трави ни по-добри и всеки, който иска, опитва да помогне на някого, да върне вярата му, че Коледа е чудо, че се е родил - Спасителят на света, че има надежда! Коледа е в любовта, която ни обединява. Коледа е в малките неща, които споделяме!

От екипа на в. „Спортно междучасие“

Уважаеми колеги!

Мили момичета и момчета!

Служители на СУ "Васил Левски"!

С пожелание за:

Една Коледа - за много желания!

Една нова година - за много мечти!

Една цяла година - за много успехи!

Весели празници!

и

Честита Нова година

С уважение: Илияна Данчева

Директор на СУ "Васил Левски"

Коледа е още:

- ❁ Да гледаш през прозореца как танцуват снежинките
- ❁ Когато правиш курабийки с мама
- ❁ Когато слагаш коледната звезда на върха на елхата
- ❁ Когато завиваш снежния човек с топъл шал
- ❁ Когато правиш лично малки подаръци
- ❁ Да пратиш по пощата коледни картички
- ❁ Всеки ден, в който правиш добро на хора и животни в нужда.
- ❁ Когато украсиш дома си и той заблести от усмивки

Как празнуват Коледа по света....

В Австралия * Една стара традиция всяка година събира хиляди хористи, които пеят традиционни песни под открито небе. Всеки австралиеца, който иска да участва в такъв хор, се явява на определено място, държейки в ръка специално приготвена за случая свещ. Средствата от продажбата на тези свещи са за благотворителни цели.

В Австрия * В тази страна Коледа е задължително свързана с построяването на яслата, където младият Христос се ражда. В навечерието на Коледа австрийците приготвят известния „щрудел“ с орехи и плодове, с който ще почерпят близки и познати, но и бедните по улиците. Но Австрия е преди всичко известна с коледната украса на гарите си - така австрийците пожелават щастлив празник на всички пътници, които в „святата нощ“ отсъстват от домовете си.

В Италия * 25 декември е един истински празник на домашното огнище за италианците. Много често те изминават хиляди километри само за да се върнат у дома за празничната нощ. Навсякъде по къщите се отрежда място за яслата. На Коледа италианците ядат преди всичко риба и пържени меса. Задължително приготвят „панетоне“ (вид козунак с грозде и мандарини). А подаръците за децата ги носи не Дядо Коледа, а самият младенец Исус, който идва през нощта, когато всички спят. Затова масата никога не се раздига в тази нощ, тя остава пълна с ястия и сладкиши, за да може Исус Христос да се подкрепи за здравето на обитателите на дома.

В Канада * Една от редките страни, където задължително ще отпразнувате Коледа в бяло - с много сняг и ... елени. Навсякъде по улиците и магазините ще видите елхи, украсени с топки и гирлянди. И навсякъде „кончето на Дядо Коледа“.

В Русия * Коледа в Русия е отражение на дълбоко вкоренените славянски традиции и обичаи. Между клоните на елхата се укрива клетка с бели гълъби, които се пускат на свобода на Бъдни вечер с надеждата да се върнат с късмет и щастие. Когато падне нощта, всички сядат около масата и едно след друго се редят 12 ястия, кои от кои по-хубави. Дванадесет в чест на светите апостоли.

В Холандия * Св. Никола, Синтер Клаас на холандски, бил щедър владика, който правел тайно много добрини на хората. Един ден, когато узнал, че беден търговец няма пари за зестра на дъщерите си и не може да ги омъжи, добрият човек хвърлил през комина на къщата три торбички със златни монети. На другия ден трите девойки ги намерили в чорапите си, които били оставили да се суша през нощта. От тази легенда е произлязъл обичаят малките холандчета да оставят в коледната нощ чорапите или обувките си около огнището с надеждата, че Синтер Клаас няма да ги забрави.

Бъдни вечер е ! Какво се слага на трапезата ?

Рождество Христово, наричано още Коледа, е един от най-големите празници в християнския свят. В България той е продължение на Бъдни вечер, наричана в някои райони на страната Малка Коледа, Кадена вечеря, Вечерня и Неядка. На 24 декември, преди да бъде наредена празничната трапеза, стопанинът на къщата запалва бъдника - отсечен ствол от дъбово, брястово или крушево дърво.

С бъдника разбърква огъня, наричайки: "Колкото искрици, толкоз пиленца, шиленца, теленца и дечица в моя дом!". Дръвчето остава да тлее цяла нощ и да поддържа огъня жив. Вярва се, че светлината и топлината на бъдника символизират не само раждането на Исус Христос, но те са и причина на празничната трапеза на Бъдни вечер да гостуват мъртвите предци и самата Божия майка, за която се нарича и първия къшей при разчупването на празничния обреден хляб.

По традиция на празничната трапеза трябва да има 7, 9 или 12 постни ястия - 7, защото толкова са дните в седмицата; 9, защото толкова време трае бременността и 12, колкото са месеците в годината. Според църквата, храните на трапезата могат да бъдат до 33 - възрастта, в която Исус се жертва, за да спаси човешкия род. Трапезата трябва да бъде богата и да включва всичко, което се произвежда в домакинството като варено жито, варен фасул, сърми, пълнени чушки с боб или ориз, ошав, туршии, лук, чесън, мед, орехи и вино. В четирите ъгъла на стаята се поставя по един орех, за да се осветят четирите краища на света. В полунощ на Бъдни вечер срещу Коледа започва и обичаят Коледуване - зимният обичай за плодородие, здраве и късмет. В Коледуването участват млади мъже - скоро оженени, сгодени или ергени. Наричат се коледари, като в различните части на страната думата може да звучи и като коладници, коледаре, коледници.

Те започват подготовката си още на Игнажден - 20 декември, когато се сформират отделните коледарски групи, определя се водачът им, който трябва да е по-възрастен от останалите и женен, учат коледни песни, подготвя се облеклото. Традицията повелява коледуването да продължи от полунощ до изгрев слънце. Според преданията именно по това време се появяват свръхестествените

И последно, но в никакъв случай на последно място, не забравяйте да си пожелаете нещо в полунощ на Бъдни вечер срещу Коледа!

Според преданията точно тогава небето се разтваря и всяко желание непременно се сбъдва!

В живота ни понякога има лоши моменти, които според мен са злото, но има и хубави, които са доброто.

Злото е, когато се вършат злини върху по-слаби и безпомощни хора или животни. Някои лъжат и крадат. Други произвеждат вредни неща.

Добро е, когато се помага на безпомощни хора, добро е, когато прибереш от улицата и нахраниш бездомно животинче, добро е, когато се усмихнеш, когато подадеш приятелска ръка.

Понякога ни се струва, че е нищо да дариш дрехи, да приготвиш сам нещо красиво, нещо вкусно и да го подариш заради усмивката, заради стоплената душа...

Марина - V „А“

Щраусово яйце

Случката стана в Италия. Аз, майка ми и сестра ми, която нямаше и годинка, отидохме за ваканцията при баща ми, който тогава работеше в един парк-Дисниленд.

В близост до него имаше друг парк, но с животни-зоосафари.

Една сутрин с тати отидохме на обиколка. Имаше много новородени и новоизлюпили се животинки. На тръгване неговите приятели ни подариха едно огромно щраусово яйце.

Когато се прибрахме тати се пошегува с мен и ми каза да седна отгоре върху яйцето и да го топля, за да ми се излюпи малко щраусче.

Тогав бях малка и му повярвах, че наистина ще се случи. Минавах много наши приятели и ме питаха какво правя, а аз им отговарях, че си мътя яйце, защото много искам щраусче.

На следващия ден тати и неговото любопитство реши да го счупи. Удари го няколко пъти в масата, но то дори и не се пукна. Тогав взе триона и се зае да го реже. След няколко минути се чу силен гръм. В първия момент аз и мама не можахме да разберем какво се случва. Усетихме как сме целите в яйце, а миризмата която се разнасяше беше ужана! Спогледахме се с нея и в следващия момент видяхме как тати грабва сестра ми и се затича навътре. Пъхна я в мивката и започна да я къпе. С много сапун и шампоан успяхме да отмием миризмата от нас. И така след дълго киснене в банята завърши моята история.

Габи - V „А“

Кой съм аз?

Ученик от шести клас,
тенисът е мойта страст!
Колкото съм упорит,
толкова съм и духовит!
Аз съм човек-спортист!
А какъв съм артист!

Мама казва,

че съм дете прекрасно,
а на нея всичко и е ясно.
Такава е моята съдба,
да бъда дете сега!

Наско — VI А

Дългът към семейството и към родината Есе по морален проблем

Всеки човек има ценности в своя живот. Лично за мен те са родината и семейството. Тези неща са по-величествени и важни от всичко. Семейството е неспирно до мен и ме подкрепя във всичко. Родината е тази, която непрекъснато ме нахъсва и ми дава надежда, че нищо не е свършило до тук и тепърва ми предстои да откривам.

Много може да се каже за България и нейното минало. И за дълг към това, което ни е дала ние трябва да и осигурим бъдеще.

Замисляли ли сте се какво е да нямаш семейство, дом? Някои хора живеят без близки, без подкрепа и обич. Тези хора обичат по различен начин от нас, запобнат ли да обичат, те обичат завинаги, защото много добре знаят какво е никой да не те цени. Те ценят всичко, всяка пращинка от въздуха на родината си, поради причината, че тя им е единствената опора, която им дава сили да променят живота си към по-добро, а именно да създадат семейство, което да обичат.

За мен родината ми България и семейството вървят ръка за ръка. Знам, че където и да отида аз имам мой свят, който ме чака да се прибера, който нося в сърцето си с носталгия, и знам, че колкото по-далече отида, ще ми липсва още повече. Но където и да съм, каквото и да правя, се връщам обратно. Знам, не се разбира за кое по-точно говоря за Родината или за семейството, но това ми беше целта, да докажа, четези две неща за мен са еднакво важни и където и да отида, аз ще ги нося в сърцето си. Усещам подкрепата и от двете страни, която ми дава сили да творя, да мисля, да разсъждавам и да не се отказвам от мечтите си, една от която е да осигуря по-добър живот не само за семейството, но и за България, която ни дава толкова много, но за жалост ние не го оценяваме. Вместо да показваме на децата си как се обича родината, ние бягаме от нея, а същевременно бягаме и от родителите си, които с последни сили ни махат на изходната врата при тръгване, които чакат всяко наше връщане у дома и се молят да доживеят да ни видят пак, дори и за последно... Те не губят вяра в нас, както и Родината, която чака да се завърнем отново обратно, но този път завинаги, и да оставим следа; следа, която да напомня за това какво всъщност е Родината за нас. А именно нашето поколение.

Респект е думата, която изпитвам към семейството си, защото независимо всичко, то е винаги до мен. Респект е думата, която изпитвам и към България, защото тя е тази, която е минала през какви ли не войни, сражения, кланета, но въпреки това е удържала и е това, което е сега - наш дом.

Изпитвам дълг и уважение към Родината ми, защото всеки път, когато прочета, видя някоя останка от миналото, знам, че трябва да се гордея с България. Едно от тези неща, които ме карат да настръхна е Батак, толкова история в такава малко градче. Гледам и плача. Виждам малките черепчета, кладенците, изкопани от майките в търсене на вода, следите от куршуми, огньове... В такива моменти осъзнавам, че моят живот е много скъпоценен, защото го дължа на всички тези семейства, загинали, за да ни има нас.

Затова се гордея, съм българка, че съм тяхна наследница. Затова искам и да оставя наследство в България, което също да се гордее от произхода си. В тези моменти осъзнавам, че хората правят България и като сме негативно настроени, правим негативна и нея. Голяма роля играе това и каква подкрепа имаме от страна на своите близки, каква обич ни дават и дали я оценяваме.

Има различни семейства - такива, които се обичат истински и такива с материална обич, заради която ставаме материалисти, които обичат, за да имат. Тази обич не е истинската обич, която ти дава силите, от които имаш нужда, която те кара да вярваш в доброто и в добрите хора. За мен истинската обич е тази, която аз изпитвам към семейството ми и България и не мисля, че съм способна да обичам нещо или някой повече.

Затова нека се обичаме и подкрепяме не само в семейството, но и навсякъде другаде. Нека се научим да ценим това, което имаме и да не забравяме откъде сме тръгнали и кое ни е дало началото.

Анабела—VIII "B"

Анабела—VIII "B"

В моя час учим...

Да направим уроците забавни и интересни като уроците

на Джералд Даръл!

Учениците от VI "А" клас се превъплътиха в учителя на Джери от изучавания по литература роман "Моето семейство и другите животни". Твърде остроумно и весело Светослав, Георги и Наско обясниха как с лекота може да се научи таблицата за умножение.

Никол, Сияна и Симона пък чрез игри и забавни мимики разказаха за най-високите планински върхове в България.

Класът явно учи и знае много, защото без трудности разгада мимиките на момичетата.

А Даниел и Пламен чрез рисунки и карти предадоха урок за насекомите в природата.

Не липсваха и любознателните ученици, които всякак се опитваха да прекъсват или да разсейват своите "учители", подражавйки на героя Джери от изучаваната творба.

Кой е Джералд Даръл?

Британски естествоизпитател, известен най-вече като основател на Джърсийския тръст за защита на дивите животни и на Джърсийската зоологическа градина, както и като автор на популярни книги за животни.

Участва в редица зоологически експедиции, в защита на дивите животни. Първите му срещи с тях стават след

пътуване до Камерун, а после и до Гвиана. А животните, които спасява и събира оттам, са дадени на различни зоопаркове във Великобритания.

По случай Деня на народните будители на 7.XI.2017г. в Народна библиотека "Иван Вазов" - Пловдив се проведе конкурс, посветен на празника. Момичетата Симона, Сияна, Никол и Цветелина от VI А клас представиха рецитал за народните будители. Момичетата заеха първо място и бяха удостоени с грамота и награди.

Светът е футбол

На 15.07.2017г. юношеският отбор на Локомотив Пловдив, набор 2004г., замина за най-известния детско-юношески турнир в света Готия Къп 2017г. Гьотеборг—Швеция. Отборът отлетя от летище София, воден от треньора Апостол Костадинов.

В рамките на 5 дена черно-белите герои изиграха цели 9 мача на голям терен, като имаха 3 мача за по-малко от 12 часа. Въпреки умората, децата от набор 2004 на Локомотив се раздаваха във всеки един мач и показаха на всички подрастващи какво е да играеш за любимия тим.

С радост отбелязваме, че имаме представител от нашето училище. Това е Петър Андреев от VII А клас. Той успя да реализира 10 гола попадения във вратата на противника.

Интересни факти за Олимпийския огън

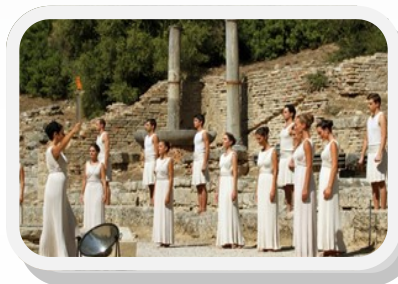

Олимпийският огън, е един от най-важните символи на Игрите. Той символизира огъня, който Прометей откраднал от древногръцкия бог Зевс. В древна Гърция, където се организирано и първото подобно събитие, имало назначени двама специални човека, които се грижели пламъкът да не изгасне, докато не приключат Игрите. Огънят обаче не е бил част от Олимпиадата от тогава до сега. Много след това тя се запазила, но не и той.

Подобен огън бил използван за първи път в историята на модерните Олимпийски игри през 1928 година в Амстердам, където те се състояли тогава. Колкото и необичайно да ни се струва, щафетата с пламъка е започнала още по-късно. Чак през 1936 година на Летните игри в Берлин. Въпреки че много легенди твърдят, че олимпийският огън е бил поддържан от тогава до сега и винаги е горял – това не е вярно. Просто физически няма кой да поддържа огън толкова време. Истината е, че той се пали няколко месеца преди началото на всяка олимпиада, но все пак традицията и символът, което е най-важното са запазени, защото това се случва в родината на Игрите – Гърция. Оттам започва и щафетата.

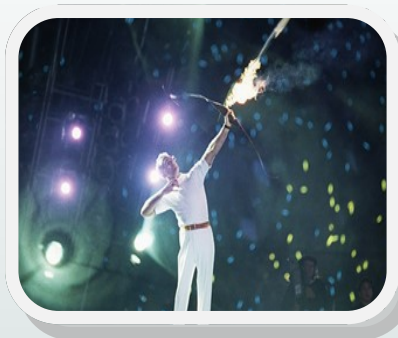
Така се е запазило разбирането, че той никога не изгасва и усещането за несломимия дух на спортистите.

Тайната на олимпийския огън

Запалването на олимпийския огън. Моментът, който ни кара да затаим дъх на всеки четири години. Има нещо тайнствено в пламването на факела, който носи в себе си вековната традиция и всеки път тръгва от планината Олимп с щафетата на хилядите тичачи преносители. Тайната за това кой ще получи честта да запали огъня се пази до последно.

През далечната 1964 година за Игрите в Токио домакините залагат на емоционалния момент. Огънят пали неизвестен спортист (по-късно носител на два медала от азиатски игри). 19-годишният лекоатлет Йошинори Сакай не е избран случайно, той е роден на 6 август 1945 година – денят на атомните бомбардировки над Хиросима.

В Барселона през 1992 година успяха да изумят света. Антонио Реболо изстрелва стрела от лъка си на над 300 метра и пали огъня. Всъщност, той стреля над стадиона, където има гърне с газ, от което огънят се възпламенява. Реболо е единственият параолимпиец, получил тази чест. Той има и 3 олимпийски медала – сребърни през 1984 и 1992 и бронзов от 1988-а. За Игрите в Атина през 2004-а Антонио е сред факлоносците.

Американците трябва да отговорят подобаващо. Така през 1996 година с треперещи от паркинсон ръце Мохамед Али запали огъня, който полетя към небето. По време на баскетболния турнир Али получава дубликат на златния си олимпийски медал от 1960-а – медал, който хвърля в река Охайо като протест срещу сегрегацията.

Само 4 години по-късно бяхме свидетели на това, за което Али и поколението му се бореше. На Игрите в Сидни (2000) огънят беше запален по изключително впечатляващ начин от Кати Фрийман - представител на местното население на Австралия - аборигените. На домакинската си Олимпиада тя спечели златния медал на 400 метра, ставайки единственият спортист в историята, запалил огъня и спечелил златния медал след това.

Китайците се опитаха да достигнат тези емоции през 2008 година. Тогава гимнастикът Ли Нинг (носител на шест олимпийски медала от Игрите през 1984-а) направи обиколка на „Птичето гнездо“, прелитайки над него на въздушни кабели.

За добрите и интересни страни на спорта Плуване

Плуването е начин на придвижване във водата посредством движение на тялото.

Усвоимо е от човека и всички животни. Освен прекрасен начин за поддържане на физическа форма и активност, плуването е и спортна дисциплина.

То е сред спортовете на първите модерни Олимпийски игри през 1896 година в Атина. През 1908 г. в Лондон е основана Международната федерация по плуване FINA.

Днес плуването е вторият по популярност индивидуален спорт в света. Според някои експерти в далечното бъдеще плуването ще стане спорт № 1 на планетата. Умението на хората да плуват им помага значително да практикуват много други дейности и спортове като водни ски, водна топка или гребане.

Плуването може да се извършва в специални плувни басейни - 25-метрови или 50-метрови (понякога наричани олимпийски), или в езера, реки, море или океан.

Важно е да се знае, че водата може да бъде много опасно място за хора, които не умеят да плуват, особено ако е студена, има прилив или вълни.

В много страни бебетата са обучавани да плуват почти веднага след раждането си, с което се предотвратява страха от водата в по-късна възраст.

За моя Треньор

Ваня Аргирова

Работи като треньор в ЖТК "Младост".

Започва да плува от 1976г. в "Локомотив" (Пд) с първи треньор Димитър Хаджиев. Включена е в националния тим през 1983. Бронзова медалистка на 200 св. стил и в съчетаната щафета на 4x100 от европейското първенство в София през 1985.

Шесто мястона Световното първенство в Мадрид-86 със съчетаната щафета. Многократна шампионка и рекордьорка в България. Най-големи успехи постига с личния си треньор Ненко Джински.

Минко — VII "А"

На гости в училище ...

Пътешественикът Росен Охеда

В началото на миналия месец в нашето училище гостува пътешественикът Росен Андрей Охеда, който е обиколил 97 страна в света. С развлекателните си разкази предизвика истинска емоционална среща, в която въпросите от учениците и отговорите на авантюриста разкриваха още по-големия интерес към него.

Обиколил е Южна Америка, Африка, Азия, Полинезия, Европа.

Всъщност Охеда е роден в Хавана. Майка му е от Хасково, баща му е кубинец. В 1, 2 и 6 клас учи в българско училище. До 15-тата си година живее и в България, и в Куба. После заминава със семейството си за Русия. Три години учи астрономия в Москва. Завършва туризъм в Канада. Говори свободно пет езика - български, английски, руски, португалски, испански.

На въпроса кое го кара толкова много да пътешества Охеда отговори, че пътуванията са като машина на времето. Сега е тук, в същия момент в Рио има карнавал, а в Канада е страхотен студ, хората са мрачни, в 4.00 часа се стъмнява. В Австралия пък е много топло, има купон, сърф. Това е много повърхностно като пример, но „аз съм ги преживял тези неща. Сега съм на 37 години, но все едно съм бил на различни планети. В много страни съм ходил и дори един сувенир не съм взел. Това не е важно. Важно е да уловиш момента.“

Кога поискахте да пътувате?

Сподели, че е бил на 7 години, когато начертава първата карта на България. Учителката го похвалила и оттам е започнала страстта му към патешествията.

Първото си пътуване прави, когато учи в Москва и е искал да видя Ленинград. Получава 2 долара стипендия. Тръгва сам... А сега е в България, за да разкаже на младите хора за уещанията и преживяванията на един авантюрист

А в следващия брой ще Ви разкажем за една много известна българка, дала изключителен принос в развитието на българската и световната атлетика -

з.м.с . Йорданка Благоева

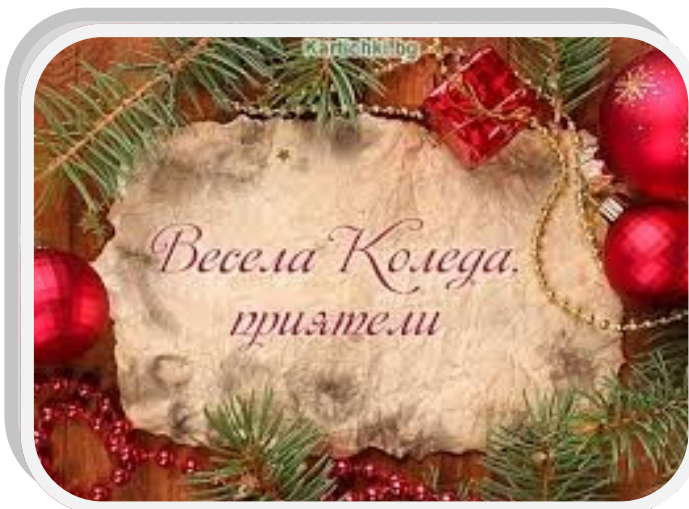
Госпожа Благоева ще гостува в училището

ни на 11. XII. и ще представи

филма, направен за нея.

Скъпи наши учители и съученици,
Екипът на в. "Спортно междуцасие"
Ви пожелава дни, изпълнени с много
успехи, късмет и щастие!

С всяка Нова година идват по-големи предизвикателства и препятствия в живота. Затова Ви благославяме с кураж, надежда и вяра, за да преодолявате всички трудности, пред които ще се изправяте!!!

От екипа на в. "Спортно междуцасие":

Сияна, Симона, Никол,
Наско, Светльо - VI^A
Габи, Анабел, Иван - VIII^B
Тони, Минко, Петър - VII^A
и Лионора от VII^B клас

